

LÀM CẢM CHUYỆN TÒA ÁN

Nói chuyện phiếm về “Ba tòa quan lớn” đời nay kể ra cũng thấy thật là xôm tụ. Nhất là người Mỹ có cái tật “gì cũng kiện”, cũng muốn đưa nhau ra trước “vành móng ngựa”! Về tật ham kiện của người Mỹ, tác giả Robert Hughes gọi đó là nếp “*văn hóa khiếu nại*” (*culture of complaint*). Sau này, như nhận xét của một tác giả khác, David Callahan, càng ngày người Mỹ càng có khuynh hướng “làm bậy” để có thể tiến thân nhanh hơn, nếp “*văn hóa gian dối*” (*cheating culture*) trở thành một “cách sống” của nhiều người. Hai cái văn hóa kiện cáo và lừa đảo này làm cho xã hội thêm bất trắc, nhiều phức tạp.

Xin mời nghe vài chuyện kiện cáo “ruồi bu” kỳ cục tại xứ Mỹ và ít chuyện về “vành móng ngựa” cùng các tin tức gọi là “*News of the Weird*” để gọi là thấy được muôn mặt của con người trần tục ngoài xã hội:

- Một bà làm việc cho một cửa hàng tạp hóa kiện chủ, đòi bồi thường 2.7 triệu vì người ta bắt bà vác nặng, khiến bà “*bị stress*”.

- Còn chuyện hai bà “đánh nhau ở ngay trong tiệm” J.C. Penney vì tranh nhau mua hàng sale, rồi kiện cửa hàng này không bảo đảm an toàn cho họ giao tranh thoải mái, đòi bồi thường 600.000 đô la. Người chồng của một bà còn nhảy vào, kiện JC Penney đã làm cho vợ ông ta mất khoái cảm khi hai vợ chồng gần nhau ban ngày. (Không thấy nói thêm thế thì ra sao lúc ban đêm? Còn cảm khoái không?).

- Một ông tự đặt tên mình là Jackass, kiện một hãng làm phim cũng có cái tựa về một nhân vật tên Jackass. Ông cho như thế là “*đạo văn*”, là ăn cắp tên, và tạo một nhân vật điện ảnh không ra gì làm ông ta mất uy tín trong xã hội.

- Một bà ở Rhode Island bị trộm mất credit card. Sau đó bà lại nhận được một bó hoa gửi tặng mình đáng giá tới \$65. Điều khôi hài là tiền mua hoa này được kẻ trộm gửi tặng hoa trả bằng chính cái thẻ credit card của bà.

- Năm 1994, Stella Liebeck là một bà cụ già 81 tuổi. Cụ còn gân, tự lái xe qua cửa sổ drive-in một tiệm McDonald tại Albuquerque, New Mexico mua một ly cà phê bốn mươi chín xu. Mua xong cụ vẫn ngồi trên xe, kẹp ly cà phê nóng giữa hai đùi rồi mở cái nắp nhựa mỏng để bỏ đường thì run tay lập cập tự đánh đổ ly cà phê nóng lên đùi mình, cụ bị bỏng la ầm lên. Sau đó cụ bèn đệ đơn kiện McDonald nặng nạch đổ lỗi tại “*cà phê nóng quá độ*” nên cụ mới bị bỏng.

Không ngờ là bồi thẩm đoàn xử McDonald có lỗi phải đền cho bà cụ \$160,000 thuốc thang chữa bỏng, đồng thời phạt vạ thêm 2.7 triệu vì lẽ bán cà phê nóng quá độ gây thương tích cho khách hàng. Dĩ nhiên McDonald kháng cáo và khi xử lại, McDonald chỉ bồi thường \$480.000.

Cụ bà sau khi trả thuế, trả tiền luật sư, trả án phí, trả tiền nhà thương, tiền liên hoan ăn mừng với con cháu, chắc cũng còn được mấy chục ngàn.

- Vô duyên hơn là chuyện của chàng Bennie Casson, ở Belleville, Illinois. Năm 1997 anh đi chơi ở một “*hộp đêm có thoát y*”, hẳn phải hiểu những chuyện gì sẽ có thể xảy ra. Và lại chuyện xảy ra cho anh không có gì quá đáng. Cô vũ nữ khi ưỡn ẹo đủ kiểu đã hạ thấp mình xuống và lắc cái ngực trần trước mặt anh, dí đôi gò bồng đảo được xem là quá cỡ vào miệng, vào mũi anh. Anh sợ ngạt thở, nên quay mặt đi một tí. Nhưng vì cái đầu và cái ý không cùng nhất trí, lực bất tòng tâm, nên anh bị sái cổ. Anh kiện rằng cô vũ nữ Susan

Sykes, với vòng ngực 88 inch, đã làm cho anh “cảm xúc bị tổn thương, tinh thần khủng hoảng, thiệt hại nhân cách”.

Vụ kiện này làm cho Casson trở nên nổi tiếng khắp nước Mỹ, ai gặp anh cũng cười chào vui vẻ trước mặt và sau lưng. Nhưng luật sư cãi cho anh ngược quá, nên rút lui không đại diện cho anh ta nữa. Vì không có đủ tiền để theo đuổi tới cùng và chẳng có ai mời anh ta đi nói chuyện để gây quỹ như ông Bill Clinton hay lên các talk shows để tái dựng hiện trường, nên Casson phải bỏ cuộc. Câu chuyện tưởng là khôi hài lại có một kết thúc bi thảm: ba năm sau, anh bắn vào đầu, nơi có vết thương năm cũ, để tự tử.

- Jerome Malecki thường làm các việc lật vật và cất cỏ cho ông lão hàng xóm đã hồi hưu ở Harford County, Md. Nhưng khi ông lão đang có việc ra khỏi tỉnh vào năm 2004 thì bị chết bất ngờ. Ông không có ai thừa kế cả. Malecki thường có chìa khóa vào nhà nên nhân dịp này mở cửa vào và lấy trộm cả chục ngàn đô la. Tháng 1-2010 ra trước tòa án Baltimore, Malecki bị án tù giam một năm và một ngày về tội gian lận và phải hoàn trả \$140,729. Malecki còn có một đồng lõa. Kẻ này giúp hắn renew cái credit card cũ của ông chủ nhà đã chết và làm thêm một cái mới ghi tên hắn. Hắn và đồng lõa xài hết \$47.000 bằng credit card trước khi nội vụ bị phát giác ra vào tháng 11-2007. Malecki còn thú nhận đã bỏ túi cả \$95,000 tiền An ninh xã hội (Social Security) và tiền hưu trí gửi đến nhà người quá cố. Để ngụy trang, hắn tiếp tục cất cỏ đàng hoàng, lấy thư từ, tiếp tục trả tiền thuế má và điện nước v.v... của nhà ông hàng xóm khiến chẳng còn ai nghi ngờ gì cả, vẫn nghĩ rằng ông chủ nhà còn sống.

- Phát hiện bạn gái lừa dối và yêu chính anh bạn thân nhất của mình, một thợ xăm hình người Mỹ tên Ryan đã quyết tâm trả thù cô nàng Rossie bằng cách rất đặc biệt. Anh choóc rượu say Rossie, sau đó tỉ mỉ vẽ trên lưng cô hình xăm một đồng phân khổng lồ với ruồi muỗi vây quanh. Choáng váng với hành động của người yêu, Rossie sau đó đã kiện Ryan ra tòa, và đòi bồi thường 60.000 USD.

- Vào tháng 12-2010 Shatarka Nuby ở South Florida bị truy tố về tội dùng trộm căn cước của người khác. Cô này thuê một người lấy trộm được các chi tiết lý lịch cá nhân của một người khác rồi sau đó cô dùng tài liệu này để xin vài cái credit card. Khi có thẻ credit card này thay vì thông thường người ta dùng mua các đồ lật vật như thuốc lá, bánh trái v.v... thời cô lại dùng để bơm ngực và vài chuyện khác tại phòng mạch của bác sĩ giải phẫu. Cô cũng dùng để mua cả đồ đạc bàn ghế mới cho căn nhà của mình. Bị bắt, cô nhận tội và lãnh án tù giam 2 năm 6 tháng.

- Tháng 3-2010 nha sĩ Richard Ludwig ở Michigan nhân dịp đi du lịch tại Florida đã vô tình lượm được một cái credit card của ai đó rơi ở trước một thương xá. Ông dùng thẻ này mua pizza. Một sinh viên bị mất thẻ đó nên đã báo ngay cho company để hủy bỏ thẻ. Company báo ngay lại cho chàng sinh viên biết là thẻ vừa được ai đó dùng mua pizza ngay trong cùng thương xá. Sinh viên báo cảnh sát. Cảnh sát tới ngay tiệm pizza thời thấy ông nha sĩ vẫn còn đang đứng đó chờ lấy 2 miếng pizza lớn mà ông đang order mua với giá \$40.64. Nha sĩ bị bắt, khám trong túi có 250 đồng tiền mặt nhưng ông cho biết thêm là ông còn có dăm ba triệu đô la!

- Một cậu bé 4 tuổi tên là Johnny quyết định gọi số phone 911 khi cậu không làm nổi bài toán nên nhờ giúp đỡ. Vui thay là nhân viên cấp cứu tới nơi thấy vậy cũng phì cười và tiếp tay giúp cậu làm bài toán này để mai mang đi học.

- Một bà nội trợ 44 tuổi gọi số phone 911 và nức nở nói rằng mình có chuyện khẩn cấp. Khi cảnh sát tới nơi thì thấy bà này đi đi lại lại trong phòng trong khi ông chồng bà, 46 tuổi, đang thoải mái ngồi coi phim trước cái TV. Bà cho biết phim thuộc loại tục tĩu và ông chồng không chịu ngưng dù bà đã nói bao nhiêu lần cũng vô ích. Cảnh sát nói họ không thể cứu giúp chi cho bà và khuyên bà nên tìm gặp một chuyên viên về tâm lý.

-Tại Aloha, Oregon một hôm bà con lối xóm khiếu nại vì nghe tiếng ồn ào quá mức. Hai chàng cảnh sát được phái tới điều tra. Họ gõ cửa nhà chị Dudash. Không có vấn đề gì nên họ bỏ đi. Nhưng một chàng cảnh sát lại có vẻ đẹp trai và hấp dẫn chị Dudash nên sau đó chị quay số 911 và yêu cầu chàng này quay trở lại. Tưởng có chuyện gì khẩn cấp nên chàng quay lại. Khi thấy không có chi nguy cấp cả mà chỉ vì chủ nhà muốn cùng hẹn hò tình ái với mình chàng này bèn công tay Dudash về tội lạm dụng 911. Chị này có thể bị phạt vài ngàn đô la và tối đa là một năm nằm trong tù.

- Anh chàng John Triplette 45 tuổi, thất nghiệp, bị phạt vì gọi số khẩn cấp 911 quá nhiều lần trong một ngày. Cảnh sát cho biết chàng này cô độc nên muốn gọi nhân viên cấp cứu tới nhà mình cho có bạn. Lầm lúc chàng lại còn làm giả tiếng người nói ồn ào hay tiếng động càu nhàu, cãi cọ... Chàng gọi bằng cái cell phone của mình và cảnh sát phăng lần ra kẻ lừa gạt. Cảnh sát cho biết chàng đã ngỏ lời xin lỗi và nói rằng chàng đùa thế vì gọi không phải trả tiền (free). Chàng bị phạt 1000 đô la và 6 tháng tù.

- Năm 2014 cảnh sát rượt theo xe của anh Scott Lowe 22 tuổi, ở Rockland, Massachusetts, vì anh chạy quá vận tốc giới hạn. Nhưng Lowe đưa cho cảnh sát xem tấm vé số cạo của anh trúng \$50,000 và nói rằng anh quá vui mừng nên lái xe chạy vội đến sở xổ số tiểu bang để lãnh tiền. Viên cảnh sát tỏ ra thông cảm, không ghi giấy phạt, chỉ cảnh cáo và nhắc nhở Lowe lái xe chậm lại. Vé số cạo là loại có thể mua bất cứ lúc nào và dò tìm ngay kết quả. Tiền trúng thưởng thường không nhiều. \$50,000 là số trúng hiếm có.

- Ngồi tù oan 32 tiếng, người đàn ông Mỹ được bồi thường \$600.000. Vụ việc xảy ra từ giữa năm 2014. Ông Farad Polk lúc bấy giờ tới thăm con trai tại nhà tù hạt Cook, Chicago, Mỹ. Nhân viên tại nhà tù hướng dẫn ông đi tới một căn phòng. Ông thản nhiên bước vào vì nghĩ đó là khu vực thăm viếng. Tuy nhiên, thực chất đây lại là nơi để thẩm những phạm nhân nguy hiểm nhất và không được sử dụng vào dịp cuối tuần. Bỗng nhiên, cánh cửa duy nhất đóng lại và Polk nhận ra rằng ông không có cách nào thoát ra và cũng không có ai nghe thấy tiếng kêu cứu của ông.

"Tôi nhìn thấy camera treo trên tường. Tôi cố gắng vẫy tay ra dấu hiệu, đập vào cửa, gây tiếng ồn", CBS dẫn lời ông Polk kể. Tuy nhiên, những bức tường bê tông dày ngăn tiếng kêu cứu thoát ra. Camera thì không hoạt động. Polk vô tình bị nhốt trong căn phòng kín suốt 32 tiếng mà không có thức ăn, nước uống hay nhà vệ sinh. Polk cuối cùng được lính cứu hỏa giải cứu sau khi ông bẻ gãy vòi xịt chữa cháy trên trần căn phòng nhằm gây chú ý. Polk kiện nhà tù vì chuyện này khiến ông bị chấn thương tâm lý.

- Và cuối cùng xin kể thêm một câu chuyện về một phiên tòa thật đặc biệt và một "*ngài thị trưởng vĩ đại*":

Năm 1935 là khoảng thời gian mà nền kinh tế nước Mỹ tiêu điều nhất. Nhiều đứa trẻ lang thang đói khát và bao gia đình túng thiếu. Vào một đêm lạnh giá năm 1935, một phiên tòa được tổ chức trong khu phố nghèo nhất New York. Quan tòa là ông Fiorello LaGuardia thị trưởng của thành phố. Bị cáo là một bà lão đã gần 60 tuổi, áo quần cũ rách, dáng vẻ sàu sàu, gương mặt tiều tụy.

Quan tòa hỏi: "Bà bị tố là ăn trộm một ổ bánh mì, có đúng không?" Bà lão cúi mặt, ấp úng đáp: "Vâng thưa tôi đã lấy trộm".

Quan tòa lại hỏi: "Bà lấy trộm có phải vì đói bụng không?". Bà lão bật khóc trả lời: "Thưa tôi rất đói nhưng tôi đã không làm như vậy vì đói. Con rể tôi đã bỏ ra đi, còn con gái tôi thì ốm liệt giường. Tôi cần chiếc bánh mì này để nuôi hai đứa trẻ đang thực sự rất đói".

Trong phòng xử án vang lên tiếng xì xào bàn tán. Quan tòa thở dài, nhìn khắp gian phòng một lượt, rồi quay sang bà lão và nói: "Tôi phải xử phạt bà, luật pháp luôn công bằng và không có ngoại lệ đối với bất kỳ ai cả. Bà phải nộp phạt 10 đô la hoặc bị tù giam 10 ngày. Bà chọn cái nào?"

Bà lão đáp: "Thưa tòa nếu tôi có 10 đô la thì đã không lấy cắp bánh mì. Vậy tôi xin được ở tù 10 ngày." Bà ngập ngừng thưa tiếp: "Nhưng còn con gái tôi và hai đứa trẻ, ai sẽ chăm sóc chúng đây?"

Quan tòa khẽ mỉm cười. Ông rút trong túi ra 10 đô la bỏ vào chiếc mũ của mình và nói: “Đây là tiền phạt, bà đã được tự do!”. Rồi ông lại hướng nhìn về phía những người tham dự phiên tòa và nói: “Bây giờ, mong mỗi người hãy nộp 50 xu tiền phạt. Tiền phạt để trừng phạt cho sự hờ hững của chúng ta vì đã để một bà lão nghèo khổ phải đi ăn cắp bánh mì nuôi những đứa trẻ đang chết đói. Ông lục sự hãy đi thu tiền phạt và đưa tất cả cho bị cáo”. Mọi người có mặt đều kinh ngạc và im lặng. Trong phút chốc, tất cả đều lặng lẽ lấy ra 50 xu và bỏ vào chiếc mũ.

Hôm sau, tất cả các tờ báo của thành phố New York đều đồng loạt đưa tin về sự kiện lạ lùng này: 47,5 đô la tiền phạt đã được trao cho bà lão nghèo khổ từng ăn cắp bánh mì. Ngay cả chủ lò bánh mì, cũng như các quan khách và cảnh sát trong thành phố đều sẵn lòng nộp phạt 50 xu.

Đó là câu chuyện về thị trưởng Fiorello LaGuardia khi ngồi ghế quan tòa. Ông được người dân New York yêu mến gọi bằng cái tên “Bông hoa bé nhỏ” vì chiều cao khiêm tốn 1,57 m và cái tên Fiorello (trong tiếng Ý, “Fiorello” nghĩa là “bông hoa nhỏ”). Đây là giai thoại về một nhân vật có thật trong lịch sử thành phố New York người được ca ngợi là “*ngài thị trưởng vĩ đại nhất*” trong lịch sử nước Mỹ.

- Không ai ngờ rằng một chuyện tương tự cũng xảy ra vào cuối năm 2017. Báo chí loan tin về một phiên tòa kỳ lạ tại Fairfax County, Virginia. Theo nhật báo The Washington Post, cô Sandra Mendez Ortega, 19 tuổi, làm dọn dẹp cho một căn nhà ở Fairfax City, lấy cắp ba chiếc nhẫn trị giá \$5,000 của chủ nhà. Sự việc xảy ra vào tháng 9-2016. Sau đó, cô bị cảnh sát thẩm vấn, đem trả ba cái nhẫn, nhưng bị truy tố tội ăn cắp, một tội hình. Trước bồi thẩm đoàn, cô nói có con 15 tuổi, đang mang thai đứa thứ nhì, và công nhận là mình đã làm một hành động ngu xuẩn, bông bột.

Dù thông cảm, bồi thẩm đoàn vẫn phải đề nghị tội hình với cô, một cách miễn cưỡng, và phạt \$60, tương đương một ngày làm việc của cô. Và rồi các bồi thẩm viên gom góp được \$80 tặng cho cô, để cô đóng phạt. “Mọi người đều hiểu rằng cô cũng là nạn nhân thôi,” ông bồi thẩm viên trưởng, nói. “Công lý đã được thi hành,” một bà bồi thẩm viên khác, nói “Tuổi trẻ bông bột, làm thiếu suy nghĩ. Chúng tôi không muốn làm cho mọi chuyện tệ hại hơn.”

*

Nhân nói chuyện “Vác chiếu ra tòa” cũng nên kể thêm vài chuyện liên quan tới pháp luật và tòa án khác nữa tại một số quốc gia trên thế giới.

- Chuyện nước Đức: Riêng vụ kiện sau đây thời thật đặc biệt. Tại Đức, anh chồng Soupolos, 29 tuổi, có cô vợ là Traute một thời từng là hoa khôi. Hai người rất muốn có con, nhưng y khoa chẩn bệnh là anh chồng không thể có con được! Hai người đi đến quyết định là thuê chàng Maus làm tình với Traute để có con. Mới đầu thì cô vợ phản đối nhưng sau đó anh chồng thuyết phục được vợ ửng chịu. Vì chàng Maus là chỗ lảng giềng quen thuộc để đi lại và Maus lại khỏe mạnh, mới 34 tuổi, có gia đình, hiện có vợ và 2 con. Maus cũng thuyết phục vợ mình đồng ý cho mình làm việc này vì có tiền thêm. Thế là... vui vẻ cả làng!

Soupolos trả 2500 đồng cho Maus. Mỗi tuần 3 lần. Sau 6 tháng chàng Maus siêng năng hì hục làm việc... gieo giống tới 72 lần. Vậy mà không có kết quả gì. Lạ thật! Soupolos yêu cầu Maus đi khám y khoa. Kết quả cho biết là Maus cũng mắc bệnh không có con được. Soupolos đòi trả lại tiền, Maus không chịu trả. Vụ kiện ra tòa. Khi thử DNA của 2 con của vợ chồng Maus thời mới khám phá ra hai đứa nhỏ đó không phải là con của Maus. Lúc đó vợ Maus mới bật mí thú nhận rằng tác giả của 2 đứa con là một người khác, không phải của Maus! Maus cãi là mình không bảo đảm có bầu nên không vi phạm hợp đồng. Mình chỉ cố gắng tối đa và thành thật mà thôi (he did not guarantee conception, but only that he would give an honest effort).

- Chuyện nước Nga: Theo cuốn sách tự thuật của ông Golley thì vào năm 1895 ông còn là một cậu trai trẻ mới 17 tuổi, sống cùng gia đình, công việc chính là chăn nuôi gia súc. Một ngày tháng 8-1895 do con bò của gia đình đi lạc vào trang trại nhà hàng xóm nên Golley đã bị người này la mắng như tát nước vào mặt. Không những thế, do có mâu thuẫn từ trước

nên người này không trả lại bò. Vì hành vi ngang ngược này Golley trong lúc nóng giận đã nổ súng giết chết người hàng xóm.

“Bà vợ nhà hàng xóm nói rằng tôi phải trả giá cho tội ác của mình. Để tôi chết thì không đáng nên bà ta đã cấu kết với các nhà chức trách địa phương để bắt tôi phải chết dần chết mòn trong tù”, Golley kể lại trong cuốn sách. Thế là Golley bị tuyên án “100 năm tù giam”. Sau một năm thụ án, Golley đã lên kế hoạch trốn tù, nhưng chỉ một tháng sau đã bị bắt lại, và “được” cộng thêm 3 năm nữa, thành 103 năm.

Kể về cuộc sống 103 năm trong tù, Golley nói rằng ông đã sống trong một thế giới hoàn toàn biệt lập mà không hề biết những sự việc thay đổi xung quanh mình. Khi được ra khỏi nhà tù vào năm 1998, ông cứ ngỡ bản thân đang lạc vào một thế giới khác. “Tôi chưa bao giờ được nhìn thấy máy bay và những vật dụng của thế giới hiện đại như vô tuyến và máy tính. Tôi không được đọc báo vì thế tôi cũng không biết rằng bố mẹ mình đã chết trong một cuộc ném bom của phát xít Đức trong thế chiến thứ nhất”.

Golley nói ông phải sống một cuộc đời bị cô lập. Hằng ngày ông chỉ làm bạn với chiếc giường và chiếc ghế duy nhất. Trong hơn 100 năm sống trong tù, Golley luôn phải tắm nước lạnh và chưa bao giờ có được một mẫu xà phòng để làm cho cơ thể thơm tho. Điều đặc biệt nữa là ông Goolley cũng chưa bao giờ được nhìn thấy một người phụ nữ nào từ khi bước chân vào tù năm 1895 vì nhà tù nơi ông chỉ nhốt các tù nhân nam.

Cũng trong cuốn tự truyện, ông Goolley viết: “Tôi đã chứng kiến sự ra đi của những người bạn tù cùng lứa tuổi từ cách đây vài chục năm. Có người chết vì bệnh tật, cũng có người chết vì tuổi cao sức yếu. Mặc dù mỗi người chết một cách khác nhau nhưng ai cũng có nguyện vọng trước khi chết được ra khỏi nhà tù một lần. Nhưng chẳng mấy ai thực hiện được điều đó. Được chứng kiến những cái chết cô đơn trong nhà tù như vậy tôi luôn bảo mình rằng phải sống đến khi ra khỏi tù dù thời gian dài thế nào đi nữa”.

Năm 1998 sau đúng 103 năm thụ án ông đã chính thức được ra tù, lúc đó ông vừa tròn 120 tuổi. “Trước khi ra tù, tôi đã được đưa đi cắt tóc gọn gàng. Những người quản trại đã góp tiền để mua cho tôi bộ quần áo mới và tặng tôi 50 rúp để bắt đầu cuộc sống mới. Họ nói với tôi rằng, cuộc đời bắt đầu lại chưa bao giờ là muộn và tôi thấy điều đó thật đúng”. Khi được hỏi vì sao vẫn giữ được sức khỏe tốt mặc dù đã 120 tuổi, ông Goolley cho rằng bản thân ông đã phải làm việc chăm chỉ và đều đặn khi ở tù.

Được hỏi có mong muốn gì khi được tự do, ông Goolley đã khiến mọi người phải bật cười vì thái độ thành thật của mình: “Việc đầu tiên tôi muốn làm là được tắm nước nóng, uống một ngụm Vodka và sẽ cố gắng để lấy vợ”. Ông Goolley luôn tự tin sẽ có phụ nữ thấu hiểu hoàn cảnh đặc biệt của ông và tìm đến ông để chia sẻ. “Tôi chưa từng hẹn hò hay cầm tay bất kỳ cô gái nào trong suốt 120 năm của cuộc đời”. Chính quyền địa phương nơi Goolley từng sinh sống có ý định giúp đưa ông vào trại dưỡng lão, tuy nhiên ông từ chối. Ông cho biết muốn một cuộc sống tự do tự tại, không theo quy định hay khuôn khổ nào nữa.

LS. NGÔ TÀNG GIAO

(Trích “Chuyện phiếm pháp luật”

Xuất bản 2018, Virginia, USA)
